

Cảm nhận của em về nhân vật Vũ Nương trong Chuyện người con gái Nam Xương

Author : Thu Trang

Đề bài: Cảm nhận của em về nhân vật Vũ Nương trong Chuyện người con gái Nam Xương

Bài làm

Chuyện người con gái Nam Xương là một trong những tác phẩm tiêu biểu thời kì văn học trung đại. Bằng ngòi bút của nhà văn Nguyễn Dữ, xã hội phong kiến thối nát và đầy rẫy những bất công xưa kia được hiện lên với sự phê phán và niềm xót thương mạnh mẽ. Xã hội ấy đã đẩy người phụ nữ bất hạnh vào đường cùng oan khuất. Trong tác phẩm, Vũ Nương là nhân vật tiêu biểu cho người phụ nữ trong xã hội xưa.

Vũ Nương là đại diện cho người phụ nữ Việt Nam mang những vẻ đẹp phẩm chất cao quý: “thùy mị nết na, lại thêm tư dung tốt đẹp”. Nàng là một người dịu dàng, đảm đang và có nhiều đức tính tốt đẹp. Kể từ khi lấy Trương Sinh, nàng ở nhà hết mực vun vén, chăm lo cho gia đình. Vũ Nương là người vợ hiền dâu thảo, thủy chung và yêu thương chồng thật lòng. Nàng dành mọi tâm ý của mình để gia đình được êm ấm và hạnh phúc. Thế nhưng, bất ngờ một biến cố đã xảy ra: Trương Sinh phải ra trận, trở thành một người lính, thực hiện nghĩa vụ bảo vệ đất nước. Ngày chia ly, Vũ Nương rót chén rượu đầy, bằng những lời xúc động chân tình, nàng cầu mong chồng được trở về bình yên. Đó là điều quan trọng nhất chứ không mong chờ vinh hiển phú quý: “Chàng đi chuyến này, thiếp chẳng dám mong đeo ấn phong hầu, mặc áo gấm, trở về quê cũ, chỉ xin ngày về mang được hai chữ bình yên, thế là đủ rồi”. Vũ Nương là một người vợ tâm lý khi thấu hiểu những gian khổ mà Trương Sinh sắp phải đối mặt, từ đó càng thương và thông cảm cho chồng hơn “Chỉ e việc quân khó liệu, rồi thế chẻ tre chưa có”. Phút chia ly của người vợ tiễn chồng ra trận thật xúc động và thật lưu luyến.

Cảm nhận của em về nhân vật Vũ Nương trong Chuyện người con gái Nam Xương

Vũ Nương ở nhà vừa là người phụ nữ chăm sóc gia đình vừa thay chồng làm trụ cột gia đình. Nàng cố gắng thực hiện trọn vẹn nghĩa vụ của một người vợ hiền dâu thảo. “Cách biệt ba năm giữ gìn một tiết. Tô son điểm phấn đã từng nguôi lòng, ngõ liễu tường hoa chưa hề bén gót”. Ba năm dài đằng đẵng không có tin tức, Vũ Nương vẫn giản dị son sắt chờ chồng, ngày đêm mong ngóng chàng trở về. Nỗi nhớ nhung, lo lắng, khắc khoải hàng đêm của Vũ Nương chứng minh được rằng tình cảm của nàng dành cho Trương Sinh là chân thành và rất sâu đậm.

Vũ Nương còn là người mẹ hiền, dâu thảo. Sau khi Trương Sinh ra trận, nàng sinh hạ một đứa con. Đứa con lớn lên thiếu vắng bóng hình cha, một tay Vũ Nương chăm sóc và nuôi bé khôn lớn cho dù đó là giai đoạn khó khăn nhất. Thật vất vả khi một người phụ nữ mang nặng đẻ đau, tự mình chịu đựng và đồng thời còn chăm sóc, nuôi nấng cả một gia đình. Nàng không vì tất bật công việc mà bỏ bê phận làm dâu. Ngày ngày nàng chăm sóc mẹ chồng chu đáo, coi mẹ chồng như mẹ ruột. Điều đó làm mẹ chồng nàng xúc động và cũng yêu thương nàng như con ruột cho đến lúc lâm chung: “Một tấm thân tàn, nguy trong sớm tối, việc sống chết không thể phiền đến con... Sau này trời xét lòng lành, ban cho phúc đức, giống dòng tươi tốt, con cháu đầy đàn, trời xanh kia quyết chẳng phụ con, cũng như con đã chẳng phụ lòng mẹ”. Sau khi mẹ chồng mất, “nàng hết lời thương xót, phàm việc ma chay tế lễ, lo liệu như đối với cha mẹ đẻ của mình”. Có thể nói nàng chính là một người phụ nữ vẹn toàn và tận tâm với gia đình.

Vũ Nương là phận hồng nhan bạc mệnh. Nàng hiền lành, thủy chung, đảm đang và sống có tình có nghĩa là thế nhưng cũng không tránh khỏi số phận bất hạnh. Mong ước của nàng được thực hiện, Trương Sinh trở về bình an nhưng nàng có nào đâu ngờ rằng sự trở về ấy là bắt nguồn của một tấn bi kịch. Từ lời nói ngây thơ của con nhỏ mà tính gia trưởng mang đậm chất phong kiến trỗi dậy. Trương Sinh có lẽ đã quên vợ mình thủy chung thuần hậu như thế nào, sự ghen tuông và tính gia trưởng đã làm mờ mắt chàng. Mọi lời nói như vết dao cứa sâu vào Vũ Nương, thúc đẩy nàng tìm đến giải pháp là tử tiết để minh chứng cho sự trong sạch. Nàng tự gieo mình xuống dòng sông Hoàng Giang khi tâm hồn còn vương vấn nỗi oan chưa được hóa giải. Cách giải quyết ấy không do chính Vũ Nương chọn lựa mà do xã hội bấy giờ đã nhấn tâm đẩy nàng vào bước đường cùng. Qua đó ta cũng thấy được tư tưởng vô nhân đạo, trọng nam khinh nữ và coi thường người phụ nữ của xã hội xưa.

Ngày Trương Sinh biết mình đã nghi oan cho Vũ Nương thì đã quá muộn. Mọi sự hối hận của Trương Sinh đâu thể đánh đổi lại mạng sống của nàng được nữa. Vũ Nương chọn cách ở lại thủy chung, rời khỏi trần thế. Cái kết đầy tính hư ảo ấy là ước mong của Nguyễn Dữ dành cho những người phụ nữ có số phận bất hạnh. Trên thực tế, thân xác họ sau khi bị xã hội chà đạp áp bức sẽ chỉ còn về với đất mẹ. Vì vậy, Nguyễn Dữ tạo nên một cuộc đời mới tốt hơn cho họ dù chỉ là trong hư tưởng. Qua đó ta thấy được tấm lòng của một người tài đức Nguyễn Dữ khi ông đã thông cảm và tiếc thương cho họ mà không hề quay lưng chà đạp. Ta thấy được niềm tin, hy vọng của ông về một xã hội công bằng hơn, nơi không có những số phận bất hạnh như nhân vật Vũ Nương

Tài liệu chia sẻ tại <https://giaibaitap.mobi>

Những ý nghĩa nhân sinh sâu sắc mà **Nguyễn Dữ gửi gắm vào Chuyện người con gái**

Nam Xương, đã làm cho truyện trở thành một tác phẩm vĩnh cửu và có giá trị góp mặt vào kho tàng văn học Việt Nam. Truyện đã tô điểm thêm chân dung người phụ nữ Việt với những phẩm chất tốt đẹp trong cuộc đời bất hạnh của họ. Qua đó là lời phản ánh hiện thực xã hội bất công thời bấy giờ. Đọc truyện, ta thấy càng thêm đồng cảm, thương xót và trân trọng người phụ trong xã hội xưa.

Thảo Trân